

Era vară. O rață își făcuse cuib și se pusese să clocească. Aștepta însă de prea multă vreme, aşa că începuse să-și facă griji.

În sfârșit, ouăle se porniră să crape unul câte unul.

– Mac, mac! le spunea rața bobocilor în chip de bun venit, când aceștia scoteau capul din găoace.

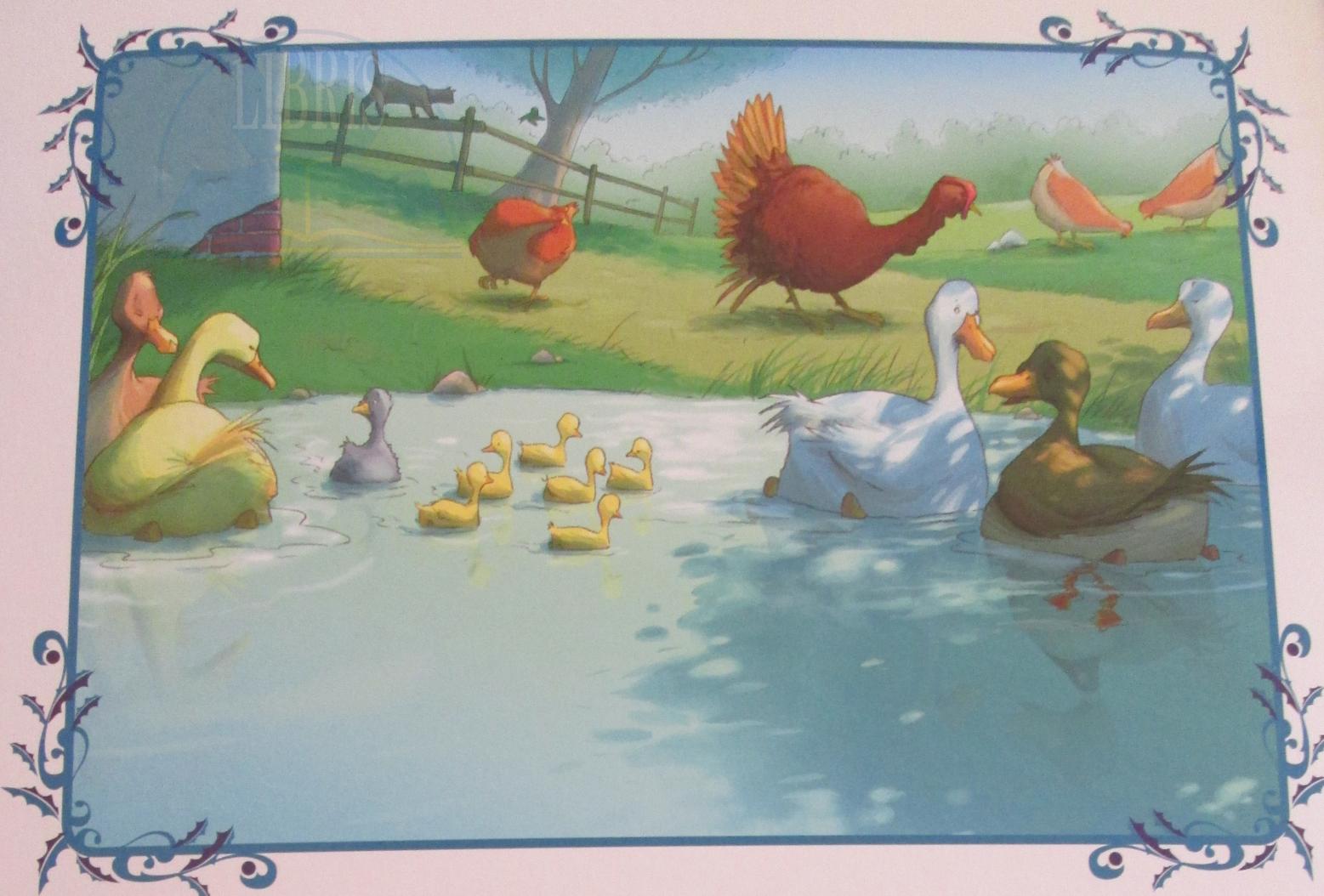
Puii îi răspundeau care mai de care mai agitat.

– Ați ieșit cu toții? Nu, oul cel mai mare nu s-a spart. Oare cât mai durează?

În cele din urmă, coaja oului crăpă, și micuțul ieși la lumina zilei. Rața îl privi cu uimire: era aşa de mare și de urât!

„Bobocul ăsta-i foarte mare, își spuse ea. Nu seamănă cu ceilalți. Să fie pui de curcă? Vom vedea când va trebui să mergem la apă. Dacă va fi nevoie, am să-i dau chiar eu brânci.“

A doua zi, mama rață sosi pe malul apei cu toată familia. Pleosc! Sări în apă și îi chemă și pe cei mici. Bobocii se scufundară unul după altul; chiar și bobocul cel mare, gri și urât înnota cu ceilalți.

„Vasăzică nu e pui de curcă! își spuse rața. Uite cum știe să dea din labe și cât de drept se ține! Se vede că-i al meu. Dacă mă uit bine la el, parcă nu-i nici chiar aşa de urât.“

– Veniți cu mine să vă prezint celorlalte rațe! le zise ea apoi bobocilor. Când veți fi în fața raței bătrâne să plecați capul și să spuneți „Mac! Mac!“

– Frumoși copii! spuse rața cea bătrână. Toți în afară de acesta. Ce bine ar fi de-ai putea să-l mai faci o dată!

– Dar nu pot, spuse mama rață. N-o fi el prea frumușel, dar e foarte cuminte și înoată la fel de bine ca toți ceilalți. După părerea mea, cu timpul va fi mai frumos. A rămas prea mult timp în ou, de aceea e mai mare decât ar trebui.

În timpul ăsta îi netezea puiului ei penele.

